

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 12. května 2026 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudců Mgr. Daniely Jeřábkové a Mgr. Petra Žandy **o odvolání obžalované** [REDACTED], narozené [REDACTED] ve [REDACTED], referentky, trvale bytem [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 12. března 2026, č. j. 1 T 66/2025-1563,

takto:

*Z podnětu odvolání obžalované se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 tr. řádu **zrušuje** ve výroku o vině pod bodem 2) a ve výroku o trestu.*

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se obžalované za přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku pod bodem 1), za přečin dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2025 pod bodem 3) a za přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku pod bodem 4), ohledně nichž zůstal výrok o vině nezměněn,

ukládá podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku úbrnný peněžitý trest sestávající ze 150 denních sazeb, když denní sazba se stanoví na částku 1 000 Kč, tedy v celkové výměře **150 000 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

Podle § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku se obžalované **ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce starostky obce na dobu 3 (tří) let.**

Podle § 259 odst. 1 tr. řádu se v části týkající se bodu 2) věc **vrací** Okresnímu soudu v Ústí nad Orlicí.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [REDAKCE] odsouzena pod bodem 1) pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, pod bodem 2) pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1, alinea první tr. zákoníku, pod bodem 3) pro přečin dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku a pod bodem 4) pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku. Za tyto čtyři přečiny jí okresní soud uložil podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, přičemž podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu čtyř let. Zároveň podle § 82 odst. 4 tr. zákoníku uložil obžalované omezení spočívající v povinnosti uhradit během zkušební doby poškozené obci [REDAKCE] způsobenou škodu. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku dále obžalované uložil peněžitý trest sestávající z 50 denních sazeb po 5 000 Kč, tedy v celkové výměře 250 000 Kč. Současně pak podle § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku obžalované uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce starostky obce na čtyři roky. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal poškozený Pardubický kraj s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Zmíněných přečinů se podle výroku rozsudku dopustila obžalovaná tím, že

1) v [REDAKCE] okres [REDAKCE], jako starostka obce [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], s cílem opatřit neoprávněný peněžitý příjem členovi zastupitelstva obce a místostarostovi [REDAKCE], narozenému [REDAKCE] v přesně nezjištěné době roku 2020, nejpozději však dne [REDAKCE] 2020, v rozporu s ustanovením § 84 odst. 2 písm. p) zákona číslo 128/2000 Sb., o obcích, ve znění účinném od 1. 1. 2018, bez souhlasu zastupitelstva obce uzavřela s [REDAKCE] dohodu o pracovní činnosti na pozici „Projektový manažer“ s měsíční odměnou ve výši 13 620 Kč hrubého, která bude uhrazena z prostředků poskytnutých Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR na základě projektu „Zařízení péče o děti na 1. stupni ZŠ – [REDAKCE]“ v rámci dotačního programu „Operační program zaměstnanost“, přestože věděla, že pracovní právní vztah se členem zastupitelstva obce musí být schválen zastupitelstvem obce, následně za obec [REDAKCE] uzavřela s [REDAKCE] dohodu o pracovní činnosti s datem [REDAKCE] 2020, později doplněnou dodatkem ze dne [REDAKCE] 2021 s nástupem [REDAKCE] do zaměstnání dne [REDAKCE] 2021, na jejímž základě v období od [REDAKCE] 2020 do [REDAKCE] 2023 nechala z prostředků obce vyplácet [REDAKCE] pravidelnou odměnu za výkon výše uvedené funkce ve výši nejméně 9 356 Kč měsíčně, v uvedeném období tedy celkem částku 261 968 Kč, přestože byla v měsíci [REDAKCE] 2020 při kontrole prováděné finančním odborem Krajského úřadu Pardubického kraje upozorněna, že pracovní právní poměr mezi obcí a členem zastupitelstva obce musí být schválen zastupitelstvem obce, tedy vědomě nechala výše uvedené prostředky vyplácet [REDAKCE] na základě dohody, která byla neplatná podle § 41 odst. 2 zákona číslo 128/2000 Sb., o obcích a podle § 19 odst. 1 zákona číslo 262/2006 Sb., zákoníku práce,

2) v [REDAKCE] okres [REDAKCE] jako starostka obce [REDAKCE], [REDAKCE], podepisující zápisy ze zasedání zastupitelstva obce, ač věděla, že v přesně nezjištěné době od [REDAKCE] 2020 do [REDAKCE] 2024 došlo k vyhotovení pozměněného zápisu ze zasedání zastupitelstva obce konaného dne [REDAKCE] 2020, který byl v původním znění již uveřejněn na webových stránkách obce [REDAKCE] (www.[REDAKCE].cz), když do tohoto zápisu byl bez vědomí členů zastupitelstva obce [REDAKCE],

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

██████████ a ██████████ doplněn text pod bodem 9 písmenem e) obsahující nepravdivou informaci, že zastupitelstvo obce schválilo usnesení, jímž pověřilo starostku a místostarostu obce řízením projektu „Zařízení péče o děti na 1. stupni ZŠ – ██████████“ a souhlasilo s odměnami dle pravidel projektu, přestože věděla, že zastupitelstvo obce dne ██████████ 2020 takové usnesení nepřijalo a tato otázka nebyla na zasedání zastupitelstva projednávána, tak poté, kdy byla na zasedání zastupitelstva obce dne ██████████ 2024 dotazována na okolnosti vyplácení této odměny, předložila v sídle Obecního úřadu v ██████████ výše uvedený pozměněný zápis, o němž věděla, že obsahuje nepravdivé údaje, ██████████, ██████████ ██████████ a ██████████ jako důkaz toho, že poskytování odměny bylo zastupitelstvem obce dne ██████████. 2020 řádně schváleno, přičemž tak učinila se záměrem zakrýt své jednání popsané pod bodem 1) výroku rozsudku, aby mohla kontrolním orgánům či občanům obce případně doložit splnění zákonné povinnosti podle § 84 odst. 2 písm. p) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, pokud jde o požadavek na souhlas zastupitelstva obce s uzavřením dohody o pracovní činnosti uvedené pod bodem 1), a tím i oprávněnost vyplácení odměny ██████████,

3) v ██████████, okres ██████████, jako starostka obce ██████████, podala dne 29. 12. 2020 žádost o dotaci z rozpočtových prostředků Pardubického kraje za účelem „*Rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení*“ v obci ██████████, jejíž poskytnutí bylo schváleno, přičemž na základě Smlouvy o poskytnutí dotace číslo ██████████ ze dne 12. 8. 2021, uzavřené mezi obcí ██████████ a Pardubickým krajem byla povinna dotaci ve výši 110 000 Kč použít na shora uvedený účel nejpozději do 31. 12. 2021, finanční prostředky získané dotací, které obec obdržela dne 6. 9. 2021, však k tomuto účelu v rozporu s článkem III. písm. a) Smlouvy o poskytnutí dotace nepoužila, ale v období od ██████████ 2021 do ██████████. 2021 je použila na jiné účely, poskytovateli dotace za účelem doložení použití dotace v souladu s dotačními podmínkami předložila v rámci vyúčtování dotace dne 28. 12. 2021 pět faktur na celkovou částku 224 485,85 Kč, a to faktury číslo 2021-35 a 2021-18 ze dne 9. 9. 2021 na částky 40 300 Kč a 47 976,50 Kč, faktury číslo 2021-8 a 2021-48 ze dne 10. 11. 2021 na částky 63.730,70 Kč a 56.912 Kč a fakturu číslo 015921 ze dne 9. 12. 2021 na částku 15 566,65 Kč, vystavené obci ██████████ osobami ██████████, ██████████ ██████████ a ██████████ za různé zemní, stavební a zednické práce, a dále za elektromontážní práce a elektromateriál v rámci projektu „*Rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení*“, přestože věděla, že tyto faktury obsahují nepravdivé údaje opředené plnění a práce nebyly provedeny za účelem rekonstrukce či navýšení kapacity veřejného osvětlení, když údaje o předmětu plnění do faktur uvedli vystavitelé faktur na základě jejích předchozích instrukcí, prostředky tedy vědomě nepoužila v souladu s účelem a podmínkami dotace, čímž poškozenému Pardubickému kraji, IČO: 70892822, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, způsobila škodu ve výši 110 000 Kč,

4) v ██████████, okres ██████████, jako starostka obce ██████████, s povinností řádně spravovat majetek obce, využívat jej účelně, hospodárně a pečovat o zachování majetku podle § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, při záměru nepravdivě doložit Pardubickému kraji jako poskytovateli dotace splnění podmínek pro čerpání dotace ve výši 147 000 Kč na akci „*Naučná stežka v obci ██████████ aneb po stopách skřítka ██████████*“, kterou obec obdržela dne 17. 6. 2022, a to její použití v souladu s dotačními podmínkami nejpozději do 30. 6. 2023, vědoma si toho, že tak může způsobit obci ██████████ škodu spočívající v povinnosti vrátit dotaci poskytovateli, v rozporu s výše uvedeným ustanovením zákona o obcích bezprostředně před uplynutím lhůty pro použití dotace nechala z prostředků obce dne 30. 6. 2023 proplatit fakturu číslo 202300026 ze dne 29. 6. 2023 na částku 258 686 Kč vystavenou společností Neonkov s.r.o. s předmětem plnění „*Informační panel do naučné stežky – rovný na stojaně, Cedula pro herní prvky včetně herních prvků, Tisk a návrh grafiky*“, a to za údajně již poskytnuté plnění s tím, že dle obsahu faktury bylo zboží řádně dodáno a odběratelem převzato, přestože věděla, že plnění uvedené ve faktuře a v položkovém rozpočtu způsobilých nákladů ze dne 31. 1. 2022 pod bodem 1. jako „*Informační cedula A1, bez obsahu, 10 ks*“ za

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

částku 169.375 Kč a pod bodem 2. jako „Zpracování grafických návrhů a textů, mapy, podklady pro cedule, tisk cedulí, 10 ks“ za částku 70 000 Kč se neuskutečnilo, když výroba uvedených předmětů nebyla ke dni 30. 6. 2023 ani zahájena, a rovněž nebyla vůbec zhotovena „Nabíjecí stanice pro elektrokola“ za částku 24.000 Kč, uvedená pod bodem 6. položkového rozpočtu, ve vyúčtování dotace dne 30. 6. 2023 Krajskému úřadu Pardubického kraje předstírala, že akce byla realizována dle doložené faktury a dokladu o jejím zaplacení, přestože plnění do 30. 6. 2023 po dodavateli ani nepožadovala, pouze jej žádala o vystavení faktury, na e-mail ze dne [REDAKCE] 2023, v němž poskytovatel dotace vyjádřil předpoklad, že informační panely a cedule byly v rámci projektu realizovány, nesdělila poskytovateli, že k realizaci dosud nedošlo, a teprve poté, kdy byla dne [REDAKCE] 2024 v Českém rozhlasu odvysílána nepravdivá reportáž, podle které by se v obci [REDAKCE] mělo již nacházet celkem jedenáct zastavení naučné stezky s herními prvky, což však nebyla pravda, nechala dne [REDAKCE] 2024 na různých místech v obci umístit jedenáct kusů prázdných kovových rámu bez jakéhokoliv informačního, vzdělávacího či zábavního obsahu, aniž by dále činila aktivní kroky k dokončení zakázky, když zejména byla nečinná při nutném zajištění podkladů pro zpracování textové a obrazové části naučných tabulí, na základě uvedených zjištění poskytovatel dotace dospěl k důvodnému závěru, že došlo k porušení podmínek dotace a příjemce dotace byl nejprve dne [REDAKCE] 2023 vyzván k vrácení části dotace ve výši 10 642 Kč z důvodu neprovedení nabíjecí stanice pro elektrokola, na což reagovala dne [REDAKCE] 2023 vrácením dotace poskytovateli z prostředků obce ve výši 10 642 Kč, a následně byl příjemce dotace dne [REDAKCE] 2025 vyzván k vrácení části dotace ve výši 106 134 Kč z důvodu nerealizování projektu v závazném termínu, na což reagovala dne [REDAKCE] 2025 vrácením dotace poskytovateli z prostředků obce ve výši 106.134 Kč, čímž poškozené obce [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], způsobila škodu v celkové výši 116 776 Kč.

3. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání zaměřené do všech jeho výroků.
4. V prvním bodě namítla, že nelze bez pochybností dovozovat, že měla jednat s cílem opatřit neoprávněný peněžitý příjem členovi zastupitelstva a místostarostovi obce [REDAKCE]. Je přesvědčena, že jmenovaný nezískal žádný příjem neoprávněně. V posuzované věci šlo o naplnění podmínky dotačního programu a pracovní činnost, kterou jmenovaný vykonával, byla realizována ve prospěch obce. K uzavření dohody o pracovní činnosti s [REDAKCE] nedošlo proto, že by obžalovaná měla primární zájem na tom, aby [REDAKCE] nabyl finanční prostředky od obce, které by podle názoru okresního soudu zřejmě jinak nenabyl, ale protože šlo o osobu, která v danou dobu vyhovovala podmínkám dotace, a základním záměrem pro zaměstnání [REDAKCE] bylo pouze splnit podmínky dotace. [REDAKCE] ostatně mohl i v minulosti nabývat peněžitý příjem z projektů, které pro obec [REDAKCE] realizoval, a to nikoliv jako zaměstnanec, neboť on se projektováním v rámci své profese obecně zabývá, ale předtím vždy vykonával tuto činnost pro obec zadarmo, a tak během dosud neskončeného funkčního období ušetřil obci částku nejméně 2,5 milionu korun.
5. Uzavření dohody o pracovní činnosti mělo od počátku vést pouze k tomu, aby strany této dohody o pracovní činnosti plnily své povinnosti - „vzájemné závazky“ u nichž lze vyvodit, že skutečně plněny byly, neboť byl naplněn obsah dotačního programu. Žádné důkazy neprokazují, že by [REDAKCE] snad měl být vyloučen z vykonávání této činnosti pro nedostatek subjektivních podmínek pro její výkon nebo proto, že nebyl vybrán předepsaným výběrovým řízením či jiným předepsaným způsobem výběru. Na funkci projektového manažera žádné speciální požadavky kladeny nebyly a nic nebránilo tomu, aby jmenovaný předmětnou práci z materiálního hlediska vykonával.
6. Pokud měla být dohoda se jmenovaným uzavřena bez souhlasu zastupitelstva, kterého je jinak třeba ve smyslu § 84 odst. 2 písm. p) zákona o obcích, pak není důvod takové jednání hodnotit jako jednání trestněprávní povahy bez současného zhodnocení dalších aspektů tohoto pochybení. Zmíněnou činnost podle uzavřené dohody o pracovní činnosti nelze pokládat za činnost, kterou

by mohl kdokoliv vykonávat bezplatně jen proto, aby nedošlo k nějakému neoprávněnému příjmu. Podle zásad občanského práva každému náleží za provedenou činnost finanční příjem, pokud není výslovně sjednáno, že činnost bude vykonávána pro obec zdarma. Neoprávněnost přijetí peněžních prostředků od obce tak nelze shledávat jen proto, že měl absentovat souhlas zastupitelstva s uzavřením pracovněprávního vztahu se členem zastupitelstva, neboť každý má právo za své plnění získat adekvátní protiplnění. Absence souhlasu zastupitelstva s uzavřením dohody o pracovní činnosti se zastupitelem obce je sice zásadní právní vadou zakládající neplatnost ve smyslu § 41 odst. 2 zákona o obcích a podle § 19 odst. 1 zákoníku práce, samo o sobě to však nemůže vést k vyhodnocení takového jednání jako trestného činu, neboť je třeba náležitě zhodnotit, zda vůbec a komu byla způsobena škoda či jiná závažná újma, nebo komu byl opatřen neoprávněný prospěch. V posuzované věci nikomu škoda či závažná újma nevznikla a otázka případného neoprávněného prospěchu nebyla náležitě zhodnocena.

7. Oprávněnost získání příjmu zastupitelem na základě dohody o pracovní činnosti bylo namíste opatrně posuzovat v rámci dimenze, zda vytýkané peníze v celkové výši 261 968 Kč měly být vyplaceny vůbec, zda by tyto peníze za svou práci dostal zastupitel [REDAKCE] i za situace, kdy by souhlas zastupitelstva s dohodou o pracovní činnosti byl udělen, a zda případně někdo jiný by za stejnou práci dostal tutéž částku nebo částku jinou. Tato hlediska měla být zásadními hodnotícími měřítky z pohledu posuzování, kdo a zda byl ve smyslu § 329 odst. 1 tr. zákoníku neoprávněně obohacen. Pokud okresní soud vycházel z toho, že [REDAKCE] získal neoprávněný prospěch jen proto, že práci, kterou konal řádně a včas, vykonával podle neplatně uzavřené smlouvy, jejíž neplatnost v podstatě nevyvolal, pak pomíjí fakt, že ujednanou práci jmenovaný řádně vykonával, a neoprávněného prospěchu v podstatě mohla dosáhnout obec [REDAKCE], a to dokonce právě na vrub zastupitele [REDAKCE]. Soud tak použil jen velmi úzký pohled, který nereflektoval další oblasti společenského života reglementovaného právním řádem České republiky jako celkem. Pokud tedy bylo plněno, byť na základě neplatné smlouvy, bylo namíste hodnotit i zmíněné okolnosti z pohledu, kdo a na základě čeho byl skutečně obohacen a získal „neoprávněný prospěch“.
8. Podle názoru obžalované závěr o vině v tomto bodě nemůže obstát ani s ohledem na ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, když bylo namíste zohlednit, že [REDAKCE] objektivně poskytl plnění na základě dohody o pracovní činnosti a z jeho činnosti mohla výrazněji profitovat samotná obec, dokonce v rozsahu vyšším, než odpovídalo odměně vyplacené skutečně [REDAKCE]. Podle názoru obžalované by se věc aktuálně měla hodnotit podle pravidel vypořádání neplatného pracovního poměru, tedy podle zásady vzájemné restituce, kdy restituční povinnost by stíhala obě smluvní strany a nikoliv výlučně [REDAKCE]. Ze zákona by tak vznikl synallagmatický závazek, a nikoliv závazek jednostranný, jak zřejmě dovozoval okresní soud. Je přitom pravděpodobné, že obec [REDAKCE] by v rámci vypořádání bezdůvodného obohacení mohla vracet [REDAKCE] více, než by byl on povinen vrátit obci, protože poskytovatel dotace - ministerstvo práce a sociálních věcí, respektive platební místo dotace Krajský úřad Pardubického kraje uvažoval hodnotu práce, kterou nakonec pro obec vykonával [REDAKCE], v podstatě vyšší částce, a to ve výši 476 000 Kč, kterou bylo možné pokládat za obvyklou odměnu za výkon činnosti projektového manažera v rámci uvedeného projektu. Prospěch by tak získala spíše obec [REDAKCE] a nelze proto dovozovat, že by [REDAKCE] byl neoprávněně obohacen. Pokud by skutečně obžalovaná měla jednat s cílem opatřit neoprávněný peněžitý příjem pro místostarostu [REDAKCE], bylo by možno očekávat, že bude vyčerpána celá částka nabízená dotačním programem pro odměnu projektového manažera.
9. Obžalovaná zdůraznila, že „operační program zaměstnanosti“ byl obcí i za přispění [REDAKCE] naplněn a dosáhl svého účelu. Dohoda o pracovní činnosti nebyla pro neplatnost napadána u soudu či jiného veřejnoprávního orgánu, nároky na vypořádání bezdůvodného obohacení nebyly uplatněny žádnou stranou, a zřejmě by šlo o nároky nyní již promlčené. Pokud bylo v odůvodnění rozsudku uvedeno, že není jisté, zda by v případě rozhodování zastupitelstva byl vybrán na výkon uvedené činnosti právě [REDAKCE], pak takový názor je spekulativní, a není namíste věc posuzovat

s takovouto retrospektivou, když poměry v rámci realizace projektu byly v době rozhodování soudu etablované, usazené, časově již irelevantní a nikým nerozporované.

10. Uvedený názor může stěžít obstat i za situace, kdy tři, respektive čtyři zastupitelé, totiž obžalovaná, [REDAKCE], svědek [REDAKCE] a svědek [REDAKCE], tedy většina tehdejšího zastupitelstva, sdělili soudu víceméně okolnosti, z nichž lze dovodit spíše to, že by dohoda o pracovní činnosti v uvedeném znění byla zastupitelstvem pravděpodobně schválena. Výklad okresního soudu se tak jeví jako zjednodušující, účelový, odporující zásadě in dubio pro reo a celé tvrzení, že zastupitelstvo nevědělo o práci [REDAKCE] a uzavřené pracovněprávní smlouvě, je vystavěné jen na domněnkách cizích osob z okruhu mimo členy zastupitelstva obce. O tom, že zastupitelé obce museli vědět o smlouvě a vyplácení finanční částky, svědčí i zprávy finanční a kontrolní komise, kde je zaznamenáno, že [REDAKCE] vykonává funkci manažera v uvedeném dotačním titulu. Významný je i fakt, že dotační titul byl naplněn k plné spokojenosti a nikdo nebyl v dané věci bezdůvodně obohacen nebo obohacen nad míru přiměřenou a obvyklou. To, že nebyla splněna formální podmínka pro potvrzení platnosti dohody o pracovní činnosti, když chyběl souhlas zastupitelstva s uzavřením této dohody, nemělo v konečném důsledku žádný dopad na bezvadné provedení celého projektu v rámci předmětného dotačního titulu, a není tak důvod dovozovat, že by bylo nezbytné uplatňovat trestní odpovědnost s ohledem na ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku.
11. Obžalovaná je tak přesvědčena, že nebyl v žádném případě prokázán tzv. druhý úmysl směřující ke způsobení škody, jiné újmy nebo opatření neoprávněného prospěchu, a nesouhlasí ani s úvahou, že si neoprávněně přisvojila pravomoc zastupitelstva obce. V zásadě šlo v dané věci o sdílenou pravomoc starostky a zastupitelstva. Zastupitelstvo nebylo samo oprávněno uzavírat smlouvu, ale jen schvalovat určité uvedené právní jednání, a obžalovaná si při uzavření smlouvy nemohla přisvojovat pravomoc zastupitelstva, když toto zastupitelstvo takovou pravomoc ani ze zákona nemělo. Správně měl být názor soudu formulován tak, že obžalovaná měla za povinnost respektovat sdílenou pravomoc orgánu obce a nečinit autonomně právní jednání se zamýšlenými právními účinky platnosti právního jednání tam, kde se k takovým právním jednáním má vyžadovat předchozí souhlas jiného orgánu obce, totiž zastupitelstva a tento předchozí souhlas nebyl dán. Obžalovaná pak zpochybnila i úvahu, zda vůbec z její strany šlo o úmyslné jednání a zda nešlo jen o nedbalost z její strany. Řešením této otázky se okresní soud ani náležitě nezabýval. Podle obžalované pak soud nedodržel ani zásadu totožnosti skutku, jehož popis se odlišuje v obžalobě a v napadeném rozsudku. Navrhla proto, aby v této části byl rozsudek zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení.
12. Obžalovaná zpochybnila i spáchání trestného činu pod bodem 2), kdy závěr o vině vystavěl okresní soud jen na tom, že v přípravném řízení byly zajištěny různé verze zápisu ze zasedání zastupitelstva ze dne [REDAKCE] 2020, a to navíc jen a pouze prostým vytištěním elektronických dokumentů na papír. Okresní soud se nijak nevypořádal s argumentací obhajoby, že zajištění důkazu jen vytištěním listin, a nikoliv vlastním provedením elektronické databáze z webu údajně obsahujícího uložený soubor s tvrzeným „pravým“ zápisem, nemůže být plnohodnotným provedením důkazu. Ve spise neexistuje žádný věrohodný doklad, z něhož by mohl okresní soud prokazatelně dojít k závěru, jaká byla skutečná podoba zápisu, který byl skutečně zveřejněn na webu. Z emailové zprávy s dovětkem „final“ rovněž nelze za dané situace dojít k jednoznačnému a prokazatelnému závěru, jaké verze elektronického dokumentu kolovaly mezi

zastupiteli v rámci tehdy rozhodné elektronické komunikace. Podle obžalované nelze prokazovat obsah elektronických dokumentů jen tím, že se spolu s připojenými elektronickými podpisy vytisknou a následně založí do trestního spisu, a celá věc se nakonec jeví tak, že nějaký konkrétní elektronický dokument byl „zavěšen“ na webu, nějaký konkrétní elektronický dokument byl přílohou emailové komunikace a nějaký konkrétní elektronický dokument byl jen převeden tiskem do materializované (listinné) podoby.

13. Pokud šlo od počátku jen o elektronické dokumenty, tedy datové soubory nesoucí text a obrázky podpisů zastupitelů, nešlo přitom o uznávané elektronické podpisy podle § 6 zákona č. 297/2016 Sb. o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce. Nejednalo se o dokumenty v materializované podobě, které by obsahovaly vlastnoruční podpisy, a už z této podstaty je věrohodnost takovýchto dokumentů minimální. Autentičnost elektronických dokumentů v různých verzích pak nelze dovodit jen z jejich prostého vytištění. Podle ustálené judikatury pak platí, že kopie veřejných listin nelze padělat. Originálem by byly elektronické dokumenty maximálně do doby, než byly dokumenty vytištěny a následně založeny v šanonech obce podle § 95 odst. 2 zákona o obcích, neboť dokumenty mohou být originálem pouze v elektronické podobě uložené v počítači a jen za splnění podmínek dále uvedených. Elektronická podoba sporných dokumentů však důkazně zajištěna nebyla a v současné době zřejmě již takový dokument k dispozici není.
14. Veřejnou listinou může být v této věci jen datový soubor (elektronický dokument), který nese text zachycující průběh jednání zastupitelstva a dále datové soubory grafické povahy zobrazující podpisy podepisujících osob, a to do doby, než bude provedeno jeho vytištění na papír. I předtím, než došlo k založení sporného dokumentu do šanonu uloženého na obecním úřadě postupem podle § 95 odst. 5 zákona o obcích, bylo třeba převést jej tiskem z datové podoby do podoby materializované, vytisknout na papír, což není nic jiného než pořízení prosté kopie dokumentu uloženého v datové podobě v počítači, kde nakonec vznikl a byl i jako datový soubor uložen. Pokud elektronický dokument nebyl podepsán uznávaným elektronickým podpisem, nemohlo dojít k převodu do originální podoby postupem podle § 22 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., a obžalovaná tak jmenovaným osobám nepředložila vlastnoručně podepsanou listinu, ani listinu konvertovanou postupem podle § 22 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., mohla tedy předložit leda kopii určitého dokumentu, o kterém lze mít za to, že by se mohlo jednat o veřejnou listinu. Pokud pak bylo v rozsudku uvedeno, že měla předložit „pozměněný zápis“ s tím, že mělo jít o vyvolání dojmu přeložení originálu listiny, pak je taková úvaha nesprávná, zavádějící, nerefluktující aktuální právní úpravu obecně upravující nakládání s elektronickými dokumenty.
15. Pochybnosti vyvstávají, zda vůbec byl jakýkoliv ze sporných zápisů veřejnou listinou. Obžalovaná mohla maximálně osobám zmiňovaným v popisu skutku předložit kopie listiny a ani z obsahového hlediska se nemohlo jednat o veřejnou listinu. Ustanovení § 95 zákona o obcích předpokládá, že o průběhu zasedání zastupitelstva obce se pořizuje zápis, který podepisuje starosta nebo místostarosta a určení ověřovatelé. V době vydání zmíněného předpisu se rozhodně počítalo spíše s tím, že se zápis bude vyhotovovat v listinné podobě, a že bude obsahovat vlastnoruční podpisy zmíněných osob. V rozhodné době bylo ještě možné zápis podepsat v elektronické podobě elektronickým podpisem podle zákona č. 227/2000 Sb., kdy zápis jako veřejnou listinu bylo možné vyhotovit jen v takové formě a podobě, jaká byla k datu účinnosti uvedeného zákona přípustná. S ohledem na shora uvedené nelze za veřejnou listinu pokládat jiný elektronický dokument obsahující sice text zachycující obsah projednání věci na zastupitelstvu, když v rozhodné době v úvahu přicházel jen způsob podepisování zápisu odpovídající právní úpravě účinné k tomuto datu. Zákon o obcích tedy ze své podstaty neumožňoval podepisování jinak, než způsobem popsáním shora, a už z podstaty věci není možné, aby se zápisy z jednání podepisovaly tak, že se datové soubory grafické povahy, tedy obrázek podpisu podepisující osoby neboli naskenovaný podpis, připojí k jinému datovému

souboru textové povahy a vytvoří se nově jeden ucelený datový soubor obsahující jednak textové informace, jednak grafické informace, a pak se takový ucelený datový soubor vytiskne, jak se mělo stát v tomto případě. Povaha zápisu ze zasedání zastupitelstva jako veřejné listiny je odvozena z doktrinárního výkladu a judikatury s ohledem na okolnost původce listiny. Obžalovaná však poukázala na ustanovení § 567 obč. zákoníku, podle něhož platí, že veřejná listina je listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci nebo listina, kterou za veřejnou listinu prohlásí

zákon, což však neplatí, pokud trpí takovými vadami, že se na ni hledí jako by veřejnou listinou nebyla.

16. Právě zmíněnou poslední větu je namístě podle obžalované uplatnit v posuzované věci. Přezkoumávaný dokument totiž trpí takovými vadami, že je namístě hledět na něj, jako by veřejnou listinou nebyl. Odlišná situace by nastala, kdyby originální zápis byl v listinné podobě podepsán vlastnoručně osobami uvedenými v ustanovení § 95 odst. 1 tr. zákona o obcích a takový zápis byl později pozměněn a jako pozměněný užit. Nicméně to není tato situace, v ní se původně řešil obsah elektronických dokumentů nesplňujících předpoklady podle § 95 odst. 1 zákona o obcích, když pro absenci vlastnoručního podpisu se u nich jednalo o vadu, která je jako veřejnou listinu ze své podstaty diskvalifikuje. I kdyby byl tedy srovnávaný elektronický dokument skutečně zápisem ze zasedání zastupitelstva obce, nelze ho mít za veřejnou listinu pro vady zmiňované v § 567 obč. zákoníku, protože neobsahoval vlastnoruční podpisy na písemnosti v listinné podobě nebo uznávané elektronické podpisy na elektronickém dokumentu.
17. Obžalovaná pak připomněla, že obsah zápisu nemůže zpochybňovat „kdokoliv z ulice“, ale pouze zastupitel obce, který může podat proti zápisu námitky. V dané věci nebylo tvrzeno, že by pozměněným zápisem došlo k zásahu do veřejných či subjektivních práv, nehledě na to, že osoby, kterými měl být „pozměněný zápis“ předložen, nebyly osoby, které by bylo možné funkčně zařadit mezi osoby, jež jsou součástí chodu státní správy, kterou je třeba veřejnou mocí zabezpečit. Nevystal tedy ani důvod k uplatnění jiných postupů, a pokud byla zmíněna omezená možnost člena zastupitelstva zpochybňovat obsah či formu zápisu, pak takovou možnost vůbec nemají osoby mimo řady zastupitelstva, což je právě posuzovaný případ. Uložený zápis pak nikdo ze zastupitelů právně relevantním způsobem nenapadl a nezpochybnil. Lze ho tedy považovat za platný, a i kdyby snad byl neplatný, je otázkou, jaké správně právní dopady by takový zápis vůbec měl. Pokud tedy obžalovaná měla podle okresního soudu předložit [REDAKCE] 2024 jmenovitě uvedeným osobám výtisk elektronického dokumentu obsahujícího obrázky podpisů podepsaných osob, o němž má okresní soud za to, že šlo o pozměněný zápis, pak pokud se to stalo, stalo se tak předložením listiny, která neměla nikdy povahu veřejné listiny už pro vady zmiňované v § 567 obč. zákoníku. Nemohlo tedy jít o jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku.
18. Obžalovaná vyslovila pochybnosti, zda by vůbec mohlo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu předložením „pozměněného zápisu“ pěti fyzickým osobám, aniž by vykonávaly určitou veřejnoprávní funkci, aniž by z předložení zápisu vyvodily nějaký právně relevantní závěr, či ho použili nějakým právně aprobovaným způsobem. Zmíněné ustanovení § 348 tr. zákoníku je přitom postaveno na tom, že chráněným zájmem je zájem na řádném a zákonném chodu státního aparátu (fungování státní správy a důvěryhodnost dokladů). Čin narušuje právní jistotu tím, že do právních vztahů vnáší nepravdivé či pozměněné dokumenty, které mají prokazovat určité právo, povinnost nebo osvědčovat významné skutečnosti. Podle přesvědčení obžalované k narušení těchto chráněných zájmů v posuzované věci dojít nemohlo. Její jednání tak nemohlo dosáhnout potřebné míry škodlivosti. Že by jednání obžalované v tomto bodě mělo být motivováno snahou zakrýt své jednání popsané pod bodem 1), pak dostatečně prokazováno nebylo.
19. Za pochybení okresního soudu pokládá už to, že nebyl schopen zjistit, kdo konkrétně zavinil pozměnění textu listiny. Obžalovaná jako statutární orgán obce s oprávněním jednat navenek má také povahu původce některé činnosti, tedy i vytváření listin. Původce listin, pak nemůže „padělat“ svoji listinu, ale může pouze takové listiny vytvářet. Nelze tak hovořit o odlišnosti originálu a kopie, když každá vydaná listina bude vždy originálem. Znalost původce obou listin je v této souvislosti zásadní, neboť původcem obou listin musela být v zásadě obec [REDAKCE], za kterou při pořizování toho či onoho zápisu vystupoval ten či onen, který nebyl fyzicky zjištěn pro přičtení trestněprávní odpovědnosti za spáchání trestného činu. Pokud je pak obžalovaná univerzální zástupce původce

listin, tedy obce [REDAKCE], a takový zástupce uvedenou listinu předložil osobám uvedeným v bodě 2) rozsudku, pak předložil jen listinu, kterou nemohl jako původce pozměnit, ale pouze „nově vytvořit“. V tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 76/2019 ze dne 30. 10. 2019, podle něhož se přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku nedopustí ten, kdo užije veřejnou listinu vydanou úřední osobou v rámci její pravomoci, přestože ví, že jejím obsahem je potvrzení nepravdivých skutečností. Odkázala dále i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 6 Tdo 388/2018, v němž Nejvyšší soud dovodil, že z pohledu případné trestněprávní kvalifikace musí být hodnocena povaha jednání s přihlédnutím k prvotní motivaci jednání obviněných, a i za situace, kdy prokazatelně došlo k úpravám zápisů ze zasedání města, a to ve vztahu k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku.

20. V nyní posuzované věci, pak předložením pozměněného zápisu několika osobám nemohlo dojít ani k eventuálnímu vzniku hrozby škody, natož k tomu, že by skutečně nějaká škoda vznikla. Uvedené jednání tak nemělo být posuzováno jako trestný čin a obžalovaná měla být zproštěna obžaloby. Nadto obžalovaná namítla, že i tento skutek byl popsán v rozsudku odlišně oproti obžalobě. Zpochybnila, že by bylo rozhodováno o témže skutku, s tím, že by pak šlo o porušení zákona v § 2 odst. 8 tr. řádu a § 220 odst. 1 tr. řádu a o závažnou vadu rozsudku. Obžalovaná je přesvědčena, že nemohlo dojít k zachování totožnosti skutku, má za to, že okresní soud trestnost shledával v jiném jednání, než pro jaký byla podána obžaloba, a došlo tak k porušení zákona v neprospěch obžalované.
21. U bodu 3) je obžalovaná přesvědčena, že nemohlo jít o spáchání dotačního podvodu. Samotná žádost o dotaci netvořila rozhodně titul, na jehož základě by se dotace přiznávala, byla jen podkladem pro komunikaci s krajským úřadem v tom směru, aby byl schopen vygenerovat objem peněz žádaných jednotlivými obcemi a městy a bylo možné vygenerovat „budget“ peněz k uspokojení požadavků, které zaslaly obce a města Pardubickému kraji. Žádost byla spíše dotazníkem průzkumu, než aby šlo o závazný podklad, na jehož základě by byla vyplacena dotace. Ta byla vyplacena až na základě smlouvy o poskytnutí dotace číslo [REDAKCE] ze dne 12. 8. 2021. Z pohledu trestněprávní kvalifikace pak nebylo možné vycházet z předmětné žádosti o dotaci jako z dokumentu, který není závazným podkladem pro výplatu dotace, ale jen a pouze ze smlouvy o poskytnutí dotace a z jejího obsahu.
22. Zásadní pak je, že smlouva o poskytnutí dotace neupravuje přesný rozsah a obsah toho, co se má provádět v rámci akce ve smyslu zmíněné smlouvy, a uvedená smlouva tak dává obci [REDAKCE] v zásadě volnou ruku v tom, co bude chtít provádět, byť v zásadě v rámci toho, co nakonec Pardubický kraj uzná jako „rekonstrukci a navýšení kapacity veřejného osvětlení“. Obsah smlouvy obec nezavazuje k tomu, aby byla vázána obsahem žádosti o poskytnutí dotace, a bylo tak jen na obci, jaké práce se rozhodne vykonávat, pokud budou plněny podle článku III. písm. a) ve shodě s nejasným a vágním termínem „rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení“. Veškeré práce, které byly provedeny a následně Pardubickému kraji vyúčtovány, pak byly provedeny jednak ve prospěch obce [REDAKCE], jednak tak, aby byl naplněn obsah zmíněných článků smlouvy o poskytnutí dotace. Vzhledem k tomu, že poskytovatelem dotace byl Pardubický kraj, který také vytvořil návrh smlouvy o poskytnutí dotace, bylo jen na něm, do jaké míry a hloubky si ošetří přesný rozsah prací a nákupů, které je ochoten krýt dotací. Za neurčitost a vágnost smlouvy o poskytnutí dotace v části vymezující předmět plnění, který má být kryt dotací, tak nemůže nést odpovědnost obžalovaná, která je přesvědčena, že v souladu s touto smlouvou provedla a následně nechala kraj proplatit náklady spojené s provedením díla a nákupu věcí, které do předmětu plnění podle uvedené smlouvy patří.
23. Obžalovaná pokládá za nedostatečné dokazování týkající se otázky provádění zemních, stavebních a zednických prací, elektromontážních prací a elektromateriálu vyúčtovaných pro obec osobami

██████████, ██████████, ██████████ a ██████████ a nelze tak podle ní vyloučit, že skutečně byly provedeny práce směřující k dosažení ve smlouvě uvedeného plnění. Okresní soud se zřejmě spolehl na to, že při třetí kontrole v situaci, když byly zahájeny úkony trestního řízení, zřejmě na základě indicií poskytnutých Pardubickému kraji policejním orgánem dovodil krajský úřad, že dotace byla vyplacena neoprávněně, a obec pak dotaci ve výši 110 000 Kč vrátila. Obžalovaná však nesouhlasí s hodnocením důkazů k tomuto bodu v napadeném rozsudku a je přesvědčena, že nebyly provedeny dostupné důkazy o všech skutečně provedených pracích a dokazování mělo být doplněno ohledáním, případně vyžádáním znaleckého posudku, který by ověřil skutečně realizované práce. Vznikl tak podle ní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a obsahem provedených důkazů.

24. Podmínky dotačního titulu byly v uzavřené smlouvě velmi volné, což prokazuje i pozdější opatření Pardubického kraje, který následně v pozdějších dotacích upravil lépe podmínky s odkazem na žádost o dotaci. Tím v podstatě při vlastní činnosti uznal vlastní chybu v definici podmínek. Předmětem smlouvy o poskytnutí dotace však není žádná zmínka, ani odkaz na žádost o dotaci a v ní uvedené podmínky. Rozhodující je však pro obec i poskytovatele dotace smlouva o poskytnutí dotace. Obec později dotaci vrátila, což však neznamená jakékoliv uznání odpovědnosti za nesprávné vyúčtování dotace. Obec tak učinila spíše bez rozmyslu, i nadále však měla za to, že práce, které byly provedeny a Pardubickému kraji vyúčtovány, spadaly pod čl. I., respektive III. smlouvy o poskytnutí dotace. Dotace pak byla vrácena, i když proběhly dvě předchozí kontroly ze strany Pardubického kraje, který do té doby nedošel k závěru, že by byla použita dotace neoprávněně. Podmínky pro přidělení dotace mají být i podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 stanoveny buď v rozhodnutí o přidělení dotace nebo ve smlouvě o poskytnutí dotace. Pokud poskytovatel dotace zvolí při stanovení povinnosti neurčité právní pojmy, které nemají jednoznačnou zákonnou definici, musí následně unést i případné negativní důsledky vyplývající z ustálené zásady, podle které nelze neurčitost právního pojmu v dohodě o poskytnutí prostředků klást k tíži příjemci finančních prostředků jakožto slabší strany.
25. V posuzované věci pak byly pochybnosti vyvolány až na podnět orgánů činných v trestním řízení a do té doby neměl krajský úřad jakékoliv pochyby o účelnosti a správnosti použití dotace. Odpovědnost v posuzované záležitosti nelze přisuzovat jen obžalované, potažmo obci ██████████ neboť zprocesování celé dotace, respektive i způsob provádění opakované kontroly ze strany Pardubického kraje by měl být rovněž zohledněn. Ani výzva Pardubického kraje k odvodu za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s vrácením předmětné dotace se nijak neodkazuje na žádost o dotaci, které se však okresní soud neustále až nemístně držel. I tento postup odkazoval jen a pouze na smlouvu o poskytnutí dotace. To lze pak vykládat spíše tak, že ani sám Pardubický kraj neví, co se dá subsumovat pod pojem „rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení“. Pardubický kraj pak nesprávně posoudil i přiměřenost a odůvodněnost uloženého odvodu na samé horní hranici rozpětí, kdy měl minimálně přihlédnout k tomu, že nejméně část prací byla vyhotovena (a to přinejmenším u faktury pana ██████████) za elektromontážní práce, a pochybením obce mohlo být, že peníze vrátila víceméně z důvodu eliminace dalších v úvahu přicházejících především správně právních sporů. Okresní soud však podle obžalované pochybil, pokud se omezil jen na svědecké prokazování charakteru provedených prací, i když obžalovaná i svědci ██████████ či ██████████ jsou nadále přesvědčeni o tom, že namítané práce bylo možné subsumovat pod článek I., respektive III., smlouvy o poskytnutí dotace.
26. Obžalovaná odmítá úvahu, že by věděla, že faktury obsahují nepravdivé údaje o předmětu plnění. Ona jako starostka obce faktury nevystavuje, na fakturách byla pouze podle instrukcí obžalované doplněna věta, že jde o práce související s projektem rekonstrukce veřejného osvětlení, a to pokládá za relevantní, protože uvedení takové či obdobné věty je obecně vyžadováno skoro u všech dotací. I z provedených důkazů lze vyvozovat, že finanční prostředky byly použity v souvislosti s rekonstrukcí veřejného osvětlení a okresní soud nepatřičně poukazoval na obsah žádosti o dotaci zmiňující postavení sloupů veřejného osvětlení v ulici ██████████, když ostatní informace zcela Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

ignoroval. Žádost podle obžalované obsahovala jen popis záměru, který se nemusel uskutečnit. Rozhodující pak byl obsah smlouvy o poskytnutí dotace a skutečné plnění a vyúčtování. Popis projektu byl od počátku uveden tak, že bude provedena rekonstrukce a výměna kabelů, a v žádosti nebylo možné ani přesně předpokládat, jaké souvislosti nastanou ve spojení s uvedenou rekonstrukcí i pokud se část popisovaných činností neprovede. Za nerozhodné pokládá obžalovaná argumenty, že nebyly vybudovány nové sloupky veřejného osvětlení, když o jejich stavbě se jen předběžně uvažovalo, v žádosti se mluvilo o maximálním počtu, což připouštělo počet nižší nebo žádný. K závazku vystavět sloupky veřejného osvětlení se ve smlouvě o poskytnutí dotace obec výslovně nezavázala, a závěr okresního soudu tak nemůže obstát.

27. Judikatura Nejvyššího správního soudu nad to opakovaně potvrzuje, že porušení podmínek dotace včetně uvedení nesprávných údajů vede primárně k odvodu za porušení rozpočtové kázně a nikoliv k trestní odpovědnosti. Trestný čin dotačního podvodu je dán pouze tehdy, pokud je prokázán úmysl a materiální význam nepravdivých údajů. I v tomto případě však bylo namístě zvažovat, zda jde o čin natolik společensky škodlivý, že nepostačuje postih podle jiného právního odvětví. V posuzované věci mělo být zohledněno, že skutek nemůže být škodlivý, protože provedené práce by stejně byly prováděny bez dotace, na stavu věci byl odpovědný Pardubický kraj, který čerpání dotace opakovaně prověřoval bez zjištění závad a nečinil další kroky až do roku 2025 na podnět policejního orgánu. Nadále pak podle shora popisované smlouvy o poskytnutí dotace není zcela jasné, jaké práce se mohly zahrnovat pod plnění označené „rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení“ a dotace byla nakonec Pardubickému kraji vrácena, když dotace tvořila jen minoritní část investice obce [REDAKCE], která celkově dosahovala částky 448 971,10 Kč. Současně se nejednalo z pohledu významu neproplacené části dotačního projektu o krytí strategického úkolu pro obec [REDAKCE]. Jednalo se navíc o nenárokovou dotaci, její získání bylo odvislé od nejistých okolností, a projekty by se v obci realizovaly bez ohledu na to, zda by dotace byla či nebyla poskytnuta. Škodou tak nemůže být to, co bylo jen přilepšení v situaci, kdy nebylo vyloučeno, že dotace vůbec poskytnuta nebude. Pokud by nezanikla trestní odpovědnost pachatele v důsledku účinné lítosti podle § 33 tr. zákoníku, pak by nemuselo být vyloučeno zastavit trestní stíhání podle od § 172 odst. 2 písm. c), tr. řádu ohledem na neúčelnost jeho dalšího vedení a nedostatek veřejného zájmu na takovém trestním stíhání.
28. Obžalovaná nesouhlasí ani s tím, že by v bodě čtyři nepostupovala s péčí řádného hospodáře a že by se dopustila přečinu podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku. Nadále zůstává přesvědčena, že celá akce nabrala zpoždění, a nebyl tedy dodržen časový rámec pro přidělení dotace, ale odmítá, že by k věci přistupovala způsobem, v němž by bylo možné spatřovat znaky trestného činu, nadto ve formě úmyslu. Připomněla, že z hlediska subjektivní stránky se vyžaduje úmyslné zavinění pachatele, a je přesvědčena, že pro takový závěr neměl okresní soud náležité podklady. Není jasné, zda úmysl byl shledáván v tom, že měla obžalovaná nepravdivě doložit Pardubickému kraji splnění podmínek dotace, nebo že bezprostředně před uplynutím lhůty pro použití dotace nechala z prostředků obce proplatit fakturu, nebo z toho, že vrátila dotaci, protože nebylo možné stihnout ukončit projekt včas, nebo že nepožádala o prodloužení doby k dopracování projektu. Závěr o spáchání trestného činu podle obžalované nelze dovodit z toho, že zaplatila někomu dopředu za dílo, které ještě nebylo vyhotoveno, byť nakonec vyhotoveno bylo. Dotace byla vrácena jen proto, že zakázka nebyla realizována včas, nikoliv pro další jednání, jež mohou být do jisté míry subjektivně chápána jako závadová, ale která jsou pro naplnění skutkové podstaty trestného činu irelevantní. Vrácení dotace neproběhlo proto, že obec proplatila fakturu za dílo, které ještě nebylo hotovo, byť nakonec dokončeno bylo, nebo proto, že měla nepravdivě doložit Pardubickému kraji splnění podmínek. Obžalovaná si ani neumí představit, že by prodleva v provádění a dokončení uvedeného projektu, které zavinilo vrácení dotace, mohla navodit zavinění úmyslné. Okresní soud se pak formou zavinění uvedeného jednání vůbec nezabývá a nijak ho neprokazuje. Lze tak u ní maximálně uvažovat o formě nedbalostního jednání, a nikoliv úmyslném zavinění.

29. Obžalovaná odmítá, že by si nepřipouštěla žádné vlastní pochybení, zejména pokud jde o skutek popsany pod bodem 4) rozsudku, ne každé pochybení však musí naplňovat znaky trestného činu. Okresní soud pak v posuzovaném bodě nedokázal zhodnotit, co vlastně, tedy jaké konkrétní jednání mohlo vést ke vzniku škody, k jejímuž vzniku podle okresního soudu došlo tím, že obec vrátila dotaci, respektive část dotace. Pokud se tak stalo jen v důsledku nedokončení projektu řádně a včas ve stanovené době, pak o důvodnosti trestního postihu za této situace není obžalovaná zcela přesvědčena. Rozhodně se pak nejedná o stejné jednání, pro které bylo vedeno trestní řízení. Okresní soud nedokázal správně identifikovat, jaké jednání vedlo k tomu, že obec [REDAKCE] musela vracet dotaci. Okresní soud přesně nedefinoval, jaké konkrétní právní normy měla obžalovaná jakýmkoliv způsobem porušit, případně které zákonné povinnosti nesplnila, ale pomíjel to, co bezprostředně přivedilo povinnost vrátit dotaci.
30. Obžalovaná namítla i to, že ustanovení § 38 odst. 1 zákona o obcích je víceméně blanketní normou, a pokud okresní soud vznesl pochybnosti o tom, zda mohla obec předem platit za dílo, které dosud nebylo zhotoveno, pak vzhledem k tomu, že celý projekt byl nakonec realizován, byť určitým problematickým způsobem, tak je ze strany okresního soudu velice odvážné tvrdit, že se nejednalo o řádné spravování majetku obce, nebo že šlo o jednání v rozporu s určitými pravidly, která ani přesně nedefinoval. Obžalovaná namítá, že zákon neříká, jakým konkrétním způsobem má obec hospodařit se svým majetkem, je na ní, jak s ním bude nakládat, a pak může být k diskusi, z jakého důvodu soud nepojal způsob provedení předplatby za dílo společnosti Neonkov, s. r. o. tak, jak jej pojala obec [REDAKCE] jako jeden z obvyklých způsobů obchodních transakcí. Není možné, aby okresní soud vycházel při hodnocení otázky správného hospodaření z toho, že obec [REDAKCE] je jediná, kdo platí teprve tehdy, až bude dílo dodáno, neboť takový názor vůbec nereflakuje hospodářskou realitu. Okresní soud ani nedovozuje, že by uvedeným způsobem měla obžalovaná jednat proto, že by takto nejednala, kdyby se jednalo o její soukromé finanční prostředky. Ona sama je přesvědčena, že vždy a ve všech ohledech řádně vyhodnocovala obchodní i správné právní rizika každé obchodní transakce a zde je vyhodnotila tak, že předplatba poskytnutá společností Neonkov, s. r. o. nenese žádná ekonomická rizika, a víceméně zajistila kapacitní možnosti této společnosti provést dílo podle požadavků obce [REDAKCE] jako objednatel díla.
31. Obžalovaná tak odmítá jako nesprávný názor okresního soudu, pokud chápe konkrétní formu nakládání s penězi obce jako nesouladnou se zásadou péče řádného hospodáře a sám neuvede, co je tedy postupem správným. Tím, že byly ze strany obce [REDAKCE] poskytnuty předplatby na dílo, které tehdy nemělo být ještě hotové, když objednané dílo bylo nakonec dodáno, pak v daném případě došlo k účelnému a hospodárnému nakládání s majetkem obce v souladu se zájmy a úkoly obce a okresní soud se snaží jen implikovat jakési domnělé normy a v podstatě své představy o tom, jak si podobné jednání a nakládání s penězi představuje. Tím ale jednoznačně překračuje své zákonné oprávnění a zasahuje do autonomní sféry a výlučných práv obce [REDAKCE] vyplývající z čl. 8, čl. 100 Ústavy ČR, respektive § 2 odst. 2 a § 7 odst. 1 zákona o obcích, nadto se ani nevyklučuje, aby obec nakládala s majetkem i ekonomicky méně výhodně, je-li taková dispozice obhajitelná důvody hodnými zvláštního zřetele.
32. Obžalovaná připomněla, že zmíněnou investiční akci nejenom vymyslela, ale také připravovala a nakonec i zrealizovala. Věc bohužel trvala nečekaně dlouho a konkrétní důvody k tomu odezněly během trestního řízení. Na akci se tak pracovalo plné tři roky, než byla plně realizována, i když se zpožděním. Aby se dotace stihla včas vyúčtovat, byla vystavena a rovněž zaplacená faktura, i když došlo k časovému zpoždění výroby a instalace prvků v obci. To podle obžalované však nelze pokládat za porušení povinnosti při správě cizího majetku, neboť samotná stezka byla dobudována. To, že stojany nebyly instalovány do určitého data, nikoho neomezilo, nikomu škoda nevznikla, a to ani obci [REDAKCE], ani Pardubickému kraji.
33. Jedinou chybu, kterou obžalovaná připouští je, že obec [REDAKCE] dotaci vrátila dobrovolně a o tento nárok se nesoudila. Obžalovaná tak odmítá, že by vznikl trestně právní relevantní

následek. Obec ani neuplatnila vůči obžalované nárok na náhradu škody a projekt by se prováděl bez ohledu na to, zda by obec dotaci obdržela nebo ne. Šlo i zde o dotaci nenárokovou. Dotace měla být posuzována jako celek, za porušení dotační kázně v této věci se měla vracet jen zčásti, což Pardubický kraj neučinil, a obec vyzval k vrácení celé dotace, i když důvody k tomu byly jen částečné. Argument o vrácení dotace z důvodu neprovedení nabíjecí stanice pro elektrokola je zavádějící, neboť obec nabíjecí stanici pro elektrokola nikdy nepořizovala, ani nevyfaktovala. Tato okolnost se nijak nepromítla do rozsahu trestněprávní odpovědnosti obžalované. Obžalovaná v této souvislosti připomněla i částku 210 000 Kč, uváděnou v žádosti o poskytnutí dotace. Ve smlouvě o poskytnutí dotace však byla uvedena částka nižší ve výši 147 000 Kč schválená radou Pardubického kraje. V tomto kontextu obžalovaná odmítá postup okresního soudu, pokud pokládal za směrodatný obsah žádosti. I zde byla závazným dokumentem smlouva o poskytování dotace, ale ani v ní nebyl přesný popis a formulace, co má příjemce plnit, ani zde nebyl odkaz na žádost o dotaci, která ani zde neměla závaznou povahu. Obec [REDAKCE] pak vyúčtovala pouze stojany, tisk, a nikoliv nabíjecí stanici pro elektrokola, a Pardubický kraj přesto požadoval vrácení části dotace za nabíjecí stanici pro elektrokola, na což logicky neměl právo, neboť na tento účel dotaci neposkytoval. Došlo taky ke zjevně chybnému nastavení dotačních podmínek. Zmínit lze i nejednotnost a variabilní vysvětlování dotačních podmínek, což dokazuje i to, že vždy bylo nejjednodušší pro Pardubický kraj vyzvat příjemce dotace, aby dotaci vrátil, aniž by blíže vysvětloval, respektive se vůbec zabýval tím, co je mezi stranami platné, závazné a zda je směrodatná smlouva o poskytnutí dotace či obsah žádosti o poskytnutí dotace.

34. Soud prvního stupně tak pokládal odvod za porušení rozpočtové kázně nesprávně za sankci, ovšem takový postup má povahu veřejnoprávní platební povinnosti (daně). Samotné časové zpoždění při provádění díla proto nemůže být posuzováno jako trestný čin, pokud není naplněna skutková podstata dotačního podvodu. I v tomto bodě tak obžalovaná poukázala na možnost zániku trestní odpovědnosti v důsledku účinné lítosti podle § 33 tr. zákoníku, případně navrhl, aby byla zproštěna obžaloby pro nedostatek škodlivosti popsaného jednání ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, a to za použití § 226 písm. b) tr. řádu, případně, aby trestní stíhání bylo zastaveno podle § 182 odst. 2 písm. c) tr. řádu při zohlednění menší závažnosti posuzovaného trestného činu.

35. I v případě, že by odvolací soud dovodil, že obžalovaná je důvodně uznána vinnou ze spáchání všech či pouze některých trestných činů uvedených pod body 1) a 4) rozsudku, měl by být obžalované uložen výrazně mírnější trest. Okresní soud podle obžalované nevyhodnotil, že žádné významné negativní následky z jednání obžalované nevznikly obci [REDAKCE] či jiné osobě, od posuzovaných událostí už utekl významný čas, závažnost posuzovaných jednání není nijak významná a v podstatě veškerá posuzovaná jednání obžalované byla konána ve prospěch obce [REDAKCE] a vedla k dosažení účelu pro který byla vykonána v dobré víře se záměrem rozvoje obce. Posuzovaná jednání dosáhla zamýšleného účelu uvedeného v § 2 odst. 2 zákona o obcích, a byť k tomu došlo třeba cestou dílčího formálního porušení zákona, v zásadě to nemohlo nijak významně narušit celospolečenské vztahy. Pro veřejnost je pak obtížné vnímat, co všechno

na posuzovaných jednáních může být považováno za trestné. Veřejnost v obci [REDAKCE] nepochybně vnímá, že projekt „operační program zaměstnanost“ byl skutečně realizován, realizován byl rovněž projekt „rekonstrukce navýšení kapacity veřejného osvětlení“, a stejně tak i projekt „Naučná stezka v obci [REDAKCE] aneb po stopách skřítky [REDAKCE] a to vše za objektivně vnímatelné situace, že se obžalovaná jako starostka obce na žádném z těchto projektů neobohatila, přičemž právě toto byla domnělá a zřejmě jediná pohnutka některých obyvatel obce [REDAKCE] k podání trestního oznámení na obžalovanou.

36. Obžalovaná funkci starosty vykonává v podstatě z entuziasmu vedle svého hlavního zaměstnání jako neuvolněná starostka. Nároky na výkon této činnosti jsou nesmírně vysoké a vyskytují se i situace, kterým nelze navíc úplně předejít, kdy může dojít k nějakému pochybení při výkonu funkce starosty. Při obci velikosti [REDAKCE] není obec schopná vždy si platit právní služby,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

obžalovaná pak postupovala vždy s vědomím, že nekoná nic proti obci. Byla vždy přesvědčena o tom, že účel existence obce vždy ctí, jak mohla a uměla, a řada svědků hodnotila kladně její počínání jako starostky, přičemž podle obžalované nelze souhlasit s tím, že tyto údaje by byly pro věc irelevantní. Naopak má za to, že bez této souvislosti dochází k pojmání skutků tak, že jsou hodnoceny jako zploštělé a právně omezené bez zohlednění společenské reality.

37. Uložený trest pokládá obžalovaná za nepřiměřeně přísný. Správně nebyly vyhodnoceny ani její majetkové poměry, neboť pokud bude jako úřednice ve státní službě odsouzena, pozbude podmínku pro výkon úředníka podle § 25 odst. 1 písm. d) a § 25 odst. 2 zákona č. 234/2019 Sb., o státní službě a služební poměr s ní bude ukončen a ona bude připravena o finanční příjem z výkonu svého hlavního zaměstnání. V důsledku uložení trestu zákazu činnosti pak nebude mít příjem ani z funkce starostky. Argument o měsíčním příjmu 60 000 Kč čistého tak bude jen prázdnou floskulí a kombinace trestů tak pro ni bude v zásadě likvidační. Rozhodující nemůže být ani vlastnictví nemovitosti, ve které obžalovaná bydlí, když nejde o žádnou nadstandardní nemovitost.
38. Tresty neodpovídají ani tomu, že obžalovaná nebyla dosud soudně trestána, nebyly u ní zjištěny přestupky, které by negativně vypovídaly o její osobě, nic nesvědčí o tom, že by volba jiných méně přísných trestů nemohla zajistit naplnění sledovaného účelu, a i citelný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na dlouhou zkušební dobu nelze pokládat za daných okolností za přiměřený. Obžalovaná posléze navrhla, aby odvolací soud celý napadený rozsudek zrušil ve všech jeho výrocích, aby ji poté zprostil obžaloby, případně aby věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby trestní stíhání obžalované podle § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu zastavil.
39. Intervenující státní zástupce navrhl odvolání obžalované jako nedůvodné zamítnout. Podle něj se okresní soud náležitě vypořádal s obhajobou obžalované a důvodně ji uznal vinnou ze spáchání všech čtyř trestných činů. Zdůraznil, že obžalovaná nedodržovala právní předpisy, jako úřední osoba jednala nad rámec svých pravomocí. Okresní soud podle něj z důkazů vyvodil správná a úplná skutková zjištění, náležitým způsobem skutky právně posoudil a i uložený trest odpovídá zákonným hlediskům.
40. S ohledem na obsah odvolání obžalované zaměřené do všech výroků napadeného rozsudku musel odvolací soud ve smyslu § 254 tr. řádu přezkoumat zákonnost a odůvodněnost všech jednotlivých výroků napadeného rozsudku, současně pak musel přezkoumat i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k následujícím závěrům.
41. Okresní soud věnoval projednání věci náležitou pozornost a zákonným způsobem provedl dostatek důkazů k tomu, aby mohl vyvodit skutkové závěry v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci. V odůvodnění rozsudku také podrobně rozebral obsah provedených důkazů, vysvětlil, jak při jejich hodnocení postupoval a k jakým závěrům dospěl a patřičně se vypořádal i s obhajobou obžalované, která odmítla, že by se svým jednáním měla dopustit trestné činnosti. S výjimkou bodu 2) pak odvolací soud považoval za správnou i použitou právní kvalifikaci jednání obžalované.
42. Stran přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku okresní soud podrobně rozebral obsah výpovědi obžalované, svědka [REDAKCE] i výpovědi dalších členů obecního zastupitelstva, zabýval se i důkazy vztahujícími se k zápisu z jednání obecního zastupitelstva dne [REDAKCE] 2020 a poté přesvědčivě vyvodil, že zastupitelstvo nikdy nerozhodovalo o schválení pracovněprávní smlouvy se členem zastupitelstva [REDAKCE], s nímž obžalovaná uzavřela dohodu o pracovní činnosti na pozici projektového manažera v návaznosti na projekt Zařízení péče o děti na 1. stupni Základní školy [REDAKCE]. Ani sama obžalovaná, ani svědek [REDAKCE] nakonec jednoznačně nepotvrdili, že by výslovně otázka uzavření pracovněprávní smlouvy, resp. dohody o pracovní činnosti s místostarostou byla předmětem rozhodování zastupitelstva. Ostatně i v podaném odvolání obžalovaná v podstatě připustila, že k uzavření smlouvy s místostarostou došlo bez schválení zastupitelstvem obce. Obžalovaná obecně namítla, že

zastupitelé měli informaci o zmíněném projektu, který měl rozšiřovat provozní dobu školní družiny a zajistit hlídání dětí od časných ranních do pozdních odpoledních hodin, a později se také dozvěděli, že činnost v souvislosti s tímto projektem vykonává právě místostarosta [REDACTED]. Z provedených důkazů však bylo možné vyvodit, že zastupitelstvu nebyla nikdy výslovně k rozhodování předložena otázka, zda zastupitelstvo udělí souhlas s uzavřením dohody o pracovněprávním vztahu mezi Obcí [REDACTED] a členem zastupitelstva [REDACTED].

43. Dokonce ani dodatečně doplněný zápis z jednání zastupitelstva dne [REDACTED] 2020 neprokazuje ani v pozměněném znění, že by zastupitelstvo hlasovalo a rozhodovalo výslovně o této otázce. Do zápisu byl dodatečně doplněn údaj, že zastupitelstvo obce schválilo usnesení, kterým pověřilo starostku a místostarostu řízením projektu Zařízení péče o děti na 1. stupni Základní školy [REDACTED] a souhlasilo s odměnami podle pravidel projektu, ale ani z tohoto dodatečně dopsaného textu by nebylo možné jednoznačně dovozovat, že by zastupitelstvo hlasovalo o tom, zda dá souhlas k uzavření pracovněprávního vztahu mezi obcí a právě [REDACTED], byť měl být uveden spolu se starostkou mezi dvěma osobami, které měly mít projekt na starosti, resp. ho měly řídit.
44. V podaném odvolání obžalovaná především zpochybnila, že by její jednání bylo vedeno úmyslem opatřit jinému neoprávněný prospěch a že by právě v této souvislosti překročila svoji pravomoc. Okresní soud ve spojení s tímto bodem rozsudku podrobně rozebral obsah ustanovení § 84 odst. 2 písm. p) zák. č. 128/2000 Sb. o obcích a význam rozhodování zastupitelstva ve vztahu k uzavírání pracovněprávních vztahů mezi obcí a některým ze zastupitelů. Na zmíněné ustanovení přitom byla ostatně obžalovaná výslovně upozorněna v [REDACTED] 2020 při kontrole prováděné finančním odborem Krajského úřadu Pardubického kraje, a pokud jako vysokoškolsky vzdělaná osoba po určitou dobu zastávala post starostky obce, pak se musela nepochybně seznámit přinejmenším se stěžejním předpisem upravujícím postavení obcí a jejich orgánů, tedy zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích.
45. Obžalovaná namítla, že [REDACTED] se nedostalo žádného neoprávněného prospěchu, neboť skutečně vykonával činnost projektového manažera, když tato funkce byla zřízena podle podmínek poskytnuté dotace, a zdůraznila, že místostarosta naopak vykonával bezúplatně pro obec celou řadu činností, čímž obci ušetřil významné finanční prostředky. Tato argumentace však může naopak evokovat představu, že uzavření smlouvy se jmenovaným na pracovní pozici projektového manažera, která i podle jeho výpovědi v zásadě obnášela administraci a odesílání shromážděných evidenčních údajů, mohla být právě jakousi odměnou za jiné činnosti, které pro obec vykonával bezúplatně.
46. I okresní soud se zabíral posouzením toho, zda bylo možné nahlížet na postupně vyplácený příjem v celkovém objemu přes 260 000 Kč ve prospěch [REDACTED] jako na neoprávněný prospěch v souvislosti s jednáním obžalované, která svoji pravomoc překročila jako úřední osoba právě v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. V tomto směru důvodně okresní soud poukázal na to, že pokud neudělilo zastupitelstvo souhlas s uzavřením předmětné smlouvy s [REDACTED] jako členem zastupitelstva, pak byla takto uzavřená smlouva neplatná. Z žádných okolností nevyplývalo, že by funkci projektového manažera nemohl vykonávat někdo jiný než právě člen zastupitelstva, když v úvahu mohly přicházet např. právě osoby, které se přímo zabývaly péčí o děti na 1. stupni základní školy, a bez ohledu na skutečnost, že [REDACTED] funkci projektového manažera vykonával, bylo možné právě v okolnosti, že o jeho výběru svévolně rozhodla obžalovaná, aniž by k uzavření smlouvy o pracovněprávním vztahu udělilo souhlas zastupitelstvo, bylo možné spatřovat na její straně úmysl opatřit jinému neoprávněný prospěch v důsledku překročení pravomoci obžalovanou. Ta byla povinna při výkonu funkce starostky respektovat ustanovení zák. č. 128/2000 Sb. o obcích, a pokud mělo dojít k obsazení funkce projektového manažera a obžalované se jevil jako vhodný kandidát právě místostarosta [REDACTED], pak měla předložit k rozhodování zastupitelstvu, zda udělí souhlas s tím, aby obec takovouto smlouvu s jedním ze

zastupitelů uzavřela. V této souvislosti důvodně poukázal okresní soud na účel zmíněného ustanovení a zdůraznil, že dohoda o pracovní činnosti neobsahuje doložku vyžadovanou podle § 41 odst. 1 zákona o obcích a že svým jednáním obžalovaná obešla zákonem vyžadovaný předpoklad k tomu, aby mohla být uzavřena pracovněprávní smlouva mezi obcí a zastupitelem.

47. V bodě 13) odůvodnění rozsudku okresní soud podrobně rozebral důvody k přijetí zmíněné právní úpravy z pohledu zajištění určité kontroly a předcházení střetu zájmů, a pokud obžalovaná zcela záměrně, dokonce přes výslovné upozornění shora uvedenou povinnost ignorovala, sama rozhodla o uzavření pracovní smlouvy spojené s vyplácením odměny jednomu ze zastupitelů, pak mohl důvodně okresní soud její jednání posoudit jako chování úřední osoby, která svou pravomoc překročila a jednala tak v úmyslu spřízněné osobě, jmenovitě osobě místostarosty, opatřit neoprávněný prospěch.
48. Naprosto nedůvodně obžalovaná namítla, že okresní soud nedodržel zásadu totožnosti skutku a že byla odsouzena za jiné jednání, než pro které byla podána obžaloba. Ta popisovala jednání pod bodem 1) v podstatě tak, že obžalovaná v uvedenou dobu a za zmíněných okolností rozhodla, že bez souhlasu a vědomí zastupitelstva obce uzavře s [REDAKCE] dohodu o pracovní činnosti na pozici projektového manažera, přestože věděla, že pracovněprávní vztah se členem zastupitelstva musí být schválen zastupitelstvem obce, a následně pak za obec [REDAKCE] uzavřela s [REDAKCE] dohodu o pracovní činnosti bez souhlasu zastupitelstva obce. Byť se text popisující skutek v obžalobě a v napadeném rozsudku zčásti odlišuje, je zjevné, že podstatou skutku zůstávalo uzavření pracovněprávní smlouvy se členem zastupitelstva bez souhlasu zastupitelstva a totožnost skutku tak nepochybně zůstala zachována.
49. S ohledem na to, že podle zmíněné neplatné smlouvy byla v souhrnu vyplacena částka přesahující 250 000 Kč, rozhodně není důvod popisované jednání bagatelizovat a dovozovat, že není nezbytné, aby za ně obžalovaná nesla trestní odpovědnost. Z pohledu posuzování závažnosti jednání obžalované není bez významu ani souvislost tohoto bodu rozsudku s dalším jednáním obžalované projednávaným pod dalšími body.
50. Ve vztahu k bodu 2) mohl pokládat i odvolací soud za spolehlivě prokázané, že na program jednání zastupitelstva obce dne [REDAKCE]. 2020 nebyla záležitost týkající se řízení projektu Zařízení péče o děti na 1. stupni Základní školy [REDAKCE] a odměňování za tuto činnost zařazena a že zmíněná část textu byla do zápisu doplněna dodatečně bez vědomí zastupitelů a v rozporu se skutečným průběhem zasedání obecního zastupitelstva. V této souvislosti ovšem považoval odvolací soud za nutné blíže posuzovat povahu materiálů, které byly zkoumány, i to, kdo měl být vyhotovitelem zmíněné listiny.
51. Pokud zápis o průběhu zasedání zastupitelstva měl být považován za veřejnou listinu, musel by nepochybně splňovat požadavky vymezené v ustanovení § 95 odst. 1 zák. č. 128/2000 Sb. o obcích. Podle tohoto ustanovení se o průběhu zasedání zastupitelstva obce pořizuje zápis, který podepisuje starosta nebo místostarosta a určení ověřovatelé. S ohledem na způsob pořizování zápisu v rozhodné době v Obci [REDAKCE] lze na podkladě podaných výpovědí i shromážděných podkladů vyjít v zásadě z toho, že za originál veřejné listiny tvořící zápis o průběhu zasedání zastupitelstva obce by bylo možné pokládat fyzickou listinu opatřenou vlastnoručními podpisy osob, které zákon vyžaduje. V posuzované věci by se tak v podstatě jednalo o podpis starostky a dvou ověřovatelů (když nad rámec požadavků zákona byl připojen i podpis zapisovatele).
52. Pokud mezi zastupiteli kolovala elektronická verze tvořící nejprve koncept budoucího zápisu, kdy zastupitelé byli vyzýváni, aby navrhli případné opravy či doplnění, a později verze označená jako finální v podobě naskenované fotokopie listiny ve formátu PDF, pak za originální veřejnou listinu by zřejmě stejně bylo nutné považovat zápis v listinné podobě opatřený vlastnoručními podpisy starostky a ověřovatelů. Pochybnosti však vyvstávají o tom, zda listina nesplňující beze zbytku

všechny zákonem požadované náležitosti by měla být skutečně považována za veřejnou listinu ve smyslu § 131 odst. 1 tr. zákoníku.

53. Zápis ze zasedání zastupitelstva Obce [REDAKCE] konaného dne [REDAKCE] 2020, který byl zařazen do spisu stejně jako zápisy z dalších zasedání zastupitelstva, které se nacházely v budově obecního úřadu., však obsahuje pouze podpis zapisovatele [REDAKCE], podpis starostky a podpis jen jediného ověřovatele [REDAKCE], zatímco postrádá podpis druhého ověřovatele [REDAKCE]. Jde o zápis obsahující sporný bod 9. e), podle něhož starostka obce informovala o průběhu plnění projektu Zařízení péče o děti na 1. stupni Základní školy [REDAKCE] a zastupitelstvo mělo pověřit starostku obce a místostarostu obce řízením uvedeného projektu a mělo souhlasit s odměnami podle pravidel projektu. Lze nicméně předpokládat, že podpis druhého z ověřovatelů [REDAKCE] absentoval i na textu předchozím, který zmíněný bod 9. e) neobsahoval. Pro úplnost lze připomenout, že i řada dalších zápisů z jiných jednání zastupitelstva obce neobsahuje vždy zákonem vyžadované podpisy starostky a (nejméně dvou) ověřovatelů a běžně nastávala situace, kdy některý z podpisů vyžadovaných zákonem v zápise chyběl.
54. Jistou důvodnost nelze upřít ani námitce obsažené v odvolání obžalované, že pokud původcem vydávané veřejné listiny byla Obec [REDAKCE], za kterou fyzicky jednala starostka, pak by původce listiny nemohl být nikdy odsouzen za zfalšování veřejné listiny a nemohl se dopustit přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny ve smyslu § 348 odst. 1 tr. zákoníku. To by však nemuselo případně vylučovat jeho odpovědnost např. za spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku, pokud by jako osoba oprávněná k vydání veřejné listiny záměrně vydal veřejnou listinu osvědčující či prokazující nepravdivou skutečnost. V takovém případě by se nejednalo o spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku, nicméně nemusela by být vyloučena možnost právního posouzení podle zmíněného ustanovení § 329 odst. 1 tr. zákoníku.
55. V posuzované věci se tak okresní soud náležitě nevypořádal s tím, že sporný zápis o průběhu zasedání obecního zastupitelstva nesplňuje beze zbytku všechny požadavky vyplývající z ustanovení § 95 odst. 1 zákona o obcích, že neobsahuje zákonem vyžadované podpisy starosty a nejméně dvou ověřovatelů a tento moment zatím zůstal bez bližšího zhodnocení, stejně jako otázka odpovědnosti původce vydávané listiny, pokud šlo o osobu oprávněnou k vytvoření právě takové veřejné listiny. V dané situaci by tak mohlo přicházet v úvahu zvážení otázky, zda by případně za splnění dalších podmínek nemohlo být jednání obžalované posuzováno buď jako pokus přečinu podle § 348 tr. zákoníku, či jako dokonáný trestný čin nebo pokus trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku.
56. Se zmíněnými otázkami se zatím okresní soud náležitě nevypořádal a v úvahu by přicházelo i vyřešení dalších souvisejících otázek stran podepisování listiny zachycující průběh zasedání zastupitelstva obce, zařazování této listiny do dokladů archivovaných v sídle obce i objasnění absence některých podpisů na zápisech z jednotlivých zasedání obecního zastupitelstva.
57. Z těchto důvodů nepovažoval odvolací soud za možné uznat obžalovanou za stávající procesní situace vinnou ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, jak byla uznána vinnou pod bodem 2) napadeného rozsudku, a proto z podnětu odvolání obžalované v tomto bodě odvolací soud zrušil výrok o vině a v návaznosti na to musel zrušit i celý výrok o uloženém trestu.
58. Ve vztahu k přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku pod bodem 3) provedl okresní soud značně obsáhlé dokazování a vyslechl celou řadu osob, které mohly podat relevantní informace k realizaci akce Rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení v obci [REDAKCE], na kterou získala obec dotaci poskytnutou Pardubickým krajem. Okresní soud velmi podrobně rozebral a zhodnotil jednotlivé výpovědi a ani sama obžalovaná nepopřela, že oproti důvodům a pracím zmiňovaným v žádosti o poskytnutí dotace byly poskytnuté dotační prostředky

použity na jiné akutnější investiční práce, vždy však ve prospěch obce. Obžalovaná namítla, že i když určitým způsobem byla odůvodněna žádost o poskytnutí dotace a v ní vymezeny činnosti, které obec zamýšlí z poskytnutých prostředků financovat, kdy celá akce byla označena jako Rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení, rozhodující byla podle ní jen smlouva o poskytnutí dotace, která pouze vágně opakuje název zmíněné akce, aniž by konkrétněji rozváděla, jaké práce a činnosti mají být z poskytnutých prostředků financovány.

59. Okresní soud ovšem podrobně vyslechl řadu osob zúčastněných na činnostech, které tehdy v obci probíhaly, detailně vyslechl zejména vystavitele zmíněných faktur a z těchto výpovědí přesvědčivě dovodil, že v rozhodné době zmíněné firmy prováděly jiné - v zásadě zemní, stavební a zednické práce, popř. činnost, která spočívala pouze v drobných opravách stávajícího veřejného osvětlení, takže tyto výdaje nenaplnily záměr projektu, kterým mělo být rozšíření, tedy navýšení kapacity veřejného osvětlení, a nešlo ani o jeho rekonstrukci.
60. Obžalovaná namítla, že obsah smlouvy o poskytnutí dotace byl natolik vágní, že umožňoval velmi volně a široce nakládat s poskytnutými dotačními prostředky, a poukázala i na to, že opakovaně proběhla finanční kontrola ze strany krajského úřadu, která neshledala problémy stran použití zmíněné dotace. V této souvislosti však okresní soud zcela oprávněně poukázal na to, že kontroly probíhaly jen administrativní formou, šlo jen o porovnání účetních dokladů, kdy na vystavených fakturách předložených k vyúčtování dotace bylo uvedeno právě označení vyžadované starostkou a přiřazující fakturovanou činnost k akci Rekonstrukce a navýšení kapacity veřejného osvětlení. Fakticky však byly provedeny jiné činnosti, byť ve prospěch Obce [REDAKCE], které rozhodně nenavodily rozšíření veřejného osvětlení do nových lokalit a nevedly ani ke skutečné rekonstrukci osvětlení.
61. Obžalovaná se domáhala, aby bylo dokazování doplněno ohledáním na místě, popř. vyžádáním znaleckého posudku, který by posoudil skutečný stav veřejného osvětlení v obci, nicméně takové dokazování nepovažoval ani odvolací soud za nezbytné, když z důkazů provedených již dříve vyplynulo to, na co poukazuje v odvolání i sama obžalovaná, že z jiných finančních prostředků nad rámec dotace, která byla poskytnuta a později musela být vrácena, obec financovala v pozdější době další práce na veřejném osvětlení. Okresní soud přitom důvodně poukázal na konkrétní důkazy osvědčující, že v lokalitě zmiňované v žádosti o poskytnutí dotace, kam mělo být nově zavedeno veřejné osvětlení, došlo k jeho vybudování až v dalších letech a ze strany jiných zhotovitelů, než byli vystavitelé faktur dokládanych k vyúčtování dotace.
62. Okresní soud tak vyvodil přesvědčivý závěr, že na akci, která měla spočívat v rozšíření a rekonstrukci veřejného osvětlení, byly poskytnuty finanční prostředky, které však byly použity na financování jiných výkopových, zednických či obdobných prací či na drobné opravy udržovacího charakteru na veřejném osvětlení a na žádost obžalované byly faktury označeny tak, aby odpovídaly názvu zmíněné dotační akce, i když ve skutečnosti se jednalo o práce jiné, a teprve později v dalších letech bylo veřejné osvětlení v obci dobudováno v lokalitě, kterou zmiňovala žádost o poskytnutí dotace.
63. Jako přesvědčivý tak odvolací soud vyhodnotil vyvozený závěr okresního soudu, že obžalovaná použila v nikoliv malém rozsahu prostředky získané účelovou dotací na jiný než určený účel a s ohledem na vyplacenou částku takovým činem způsobila větší škodu. Přes námitky obžalované, že smlouva o poskytnutí dotace byla natolik neurčitá, že umožňovala velmi volný a široký způsob použití finančních prostředků, dovodil odvolací soud shodně s okresním soudem, že v návaznosti na označení projektu bylo podstatné, zda dojde k vybudování osvětlení i v nových lokalitách, zda tedy dojde k jeho rozšíření, jak zmiňoval již název akce, popř. zda půjde o rekonstrukci osvětlení, k čemuž rovněž v rozhodné době ve skutečnosti nedošlo.
64. Bez ohledu na to, že obec později z vlastních prostředků dobudovala veřejné osvětlení v dalších lokalitách, tak bylo možné souhlasit s použitou právní kvalifikací přečinu dotačního podvodu podle

§ 212 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku. Na zavinění obžalované lze usuzovat i z toho, že vyzvala záměrně dodavatele prací, aby namísto popisu reálně provedeného díla uvedli na faktury, že jde o práce v rámci zmíněného dotačního titulu.

65. Obžalovaná v tomto bodě rovněž namítla, že by její trestní odpovědnost mohla zaniknout v důsledku účinné lítosti podle § 33 tr. zákoníku, nicméně její chování v průběhu trestního řízení nijak neosvědčuje, že by projevila skutečnou lítost a že by vůbec uznala v patřičné míře protiprávnost svého jednání. S ohledem na chování obžalované v dalších případech, které rovněž navazovaly na její vystupování jako starostky obce, pak nebylo možné dovodit ani to, že by mohlo postačovat vyřízení věci v režimu jiného než trestního řízení.
66. Stran přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku pod bodem 4) obžalovaná argumentovala především tím, že nakonec byla zamýšlená naučná stezka skutečně realizována za účasti společnosti Neonkov, s. r. o., se kterou obžalovaná dlouhodobě jednala, a že ani v tomto případě není důvod její jednání postihovat jako spáchání trestného činu.
67. V uvedeném bodě přitom obžalovaná není stíhána za vyžádání dotace, její čerpání, popř. vrácení, ale ve své podstatě proto, že účelově (s cílem simulovat ve lhůtě stanovené pro použití dotace realizaci plnění, na které byla poskytnuta dotace) nechala záměrně vystavit fakturu předstírající nepravdivě, že obci bylo poskytnuto plnění ve výši přes 250 000 Kč, zatímco k žádnému plnění nedošlo, a tuto fakturu nechala obžalovaná z prostředků obce proplatit. Pokud se obžalovaná hájila tím, že bylo možné zmíněnou fakturu považovat za zálohovou, pak okresní soud zcela oprávněně poukázal na to, že z textu faktury naopak vyplývá, že plnění mělo být dodáno a objednatelům převzato, rozhodně tedy neumožňuje výklad, že mělo jít o fakturu zálohovou, nehledě na to, že zálohová faktura na budoucí plnění by nepostačovala k doložení řádného využití dotačních prostředků ve smyslu dotačních podmínek.
68. V souvislosti se zmíněným bodem sice okresní soud popsal okolnosti podání žádosti o poskytnutí dotace i okolnosti, za kterých byla dotace vrácena, to má však relevanci pouze z toho pohledu, že objasňuje motivaci jednání obžalované k vyplacení finančních prostředků obce oproti vystavení nepravdivé faktury, která v rozporu se skutečností předstírala, že obci bylo poskytnuto reálné plnění, k němuž ve skutečnosti vůbec nedošlo.
69. Obžalovaná v rámci odvolání poukazovala na okolnosti, které vedly k průtahům při budování naučné stezky a zejména zdůrazňovala, že nakonec k jejímu dobudování skutečně došlo, a podle ní vůbec žádná škoda obci ani nikomu jinému nevznikla. V této souvislosti však obžalovaná hodnotila mnohem pozdější stav, když do účetnictví byla zařazena faktura na plnění, k němuž vůbec nedošlo. Tato faktura byla z prostředků obce proplacena a k datu [REDAKCE] 2023 tak byl účetně navozen předstíraný stav, že obci byla poskytnuta služba, kterou důvodně ze svých prostředků uhradila. Obžalovaná pak později i v rámci reportáže pro Český rozhlas popisovala zmíněnou naučnou stezku, ačkoliv po odvysílání reportáže vyšlo najevo, že žádná naučná stezka v obci vybudována nebyla. Teprve poté zhruba ¾ roku po zaúčtování předmětné falešné faktury nechala obžalovaná na různých místech v obci umístit 11 ks prázdných kovových rámu bez jakéhokoliv obsahu a k dobudování naučné stezky došlo až v pozdějších letech.
70. Argumentace obžalované, že nakonec přece jenom naučná stezka byla dobudována, že obec tedy obdržela plnění, které předem uhradila, pomíjí, že obžalovaná zcela záměrně nechala vystavit fakturu, která měla fiktivně osvědčovat dodání plnění, k němuž vůbec nedošlo, a tuto fakturu pak nechala obžalovaná záměrně proplatit v celkové výši přes 250 000 Kč. Teprve se značným časovým odstupem došlo k tomu, že vystavitel faktury později skutečně zamýšlenou dodávku splnil, nicméně k původní platbě došlo naprosto nedůvodně a na základě úmyslného předstírání nepravdivého skutečného stavu.
71. V posuzované věci pak není obžalovaná postihována za způsob nakládání s dotací, ani v souvislosti s jejím vrácením, ale za neodpovědné nakládání s finančními prostředky obce, z jejíhož majetku

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

nechala uhradit částku přes 250 000 Kč na podkladě záměrně fingované nepravdivé faktury popisující smyšlené a neuskutečněné plnění. Toto jednání pak i podle odvolacího soudu mohl okresní soud důvodně posoudit jak přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, když okresní soud jmenovitě poukázal na konkrétní ustanovení zákona o obcích zakotvující povinnosti vztahující se ke správě obecního majetku.

72. Obžalovaná v pozici starostky byla povinna hospodárně nakládat se svěřeným majetkem obce, a pokud z tohoto majetku vyplatila vysokou finanční částku přes 250 000 Kč na podkladě předstíraného vědomě nepravdivého tvrzení o uskutečněném plnění, které dodáno nebylo, pak bylo možné dovodit, že závažným způsobem porušila svou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, že tím způsobila škodu ve výši neoprávněně vyplacené vyšší finanční částky.
73. V posuzované věci tak odvolací soud vyhodnotil jako věcně správné výroky o vině obžalované přečiny zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku pod bodem 1), dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku pod bodem 3) a porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku.
74. V bodě 2) zrušil výrok o vině přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku a v této části věc vrátil Okresnímu soudu v Ústí nad Orlicí s tím, aby ji znovu projednal a rozhodl a vypořádal se s dosud ne zcela objasněnými okolnostmi. S ohledem na odsouzení obžalované pro další tři přečiny, z nichž nejzávažnějším je přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, pak může okresní soud současně zvážit, zda by trest, k němuž by mohlo vést další trestní stíhání, nebyl zcela bez významu vedle trestu, který již byl obžalované za zbylé trestné činy uložen.
75. Protože v důsledku rozhodnutí odvolacího soudu došlo ke zrušení části výroku o vině, musel být zároveň zrušen i celý výrok o trestu. Odvolací soud tak nově rozhodoval o uložení trestu za zmíněné přečiny pod body 1), 3) a 4) původního rozsudku a bylo na místě obžalované uložit za tyto přečiny přiměřený trest v rámci trestní sazby uvedené v § 329 odst. 1 tr. zákoníku při použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, když se jednalo o úhrnný trest za tři přečiny. V posuzované věci bylo nepochybně ve prospěch obžalované možné zohlednit, že do současné doby vedla řádný život, v úvahu bylo možné brát i motivaci jejího jednání, kdy se sice dopustila jednání v rozporu se zákonem, nikoliv však se záměrem vlastního obohacení, ale v situaci, kdy se snažila ve velké míře realizovat nejružnější akce ve prospěch obce [REDAKCE]. V bodě 1) její jednání přispělo k neoprávněnému obohacení se dalšího člena zastupitelstva a místostarosty obce, nicméně i ten vykonával činnost projektového manažera, za kterou byl posléze odměňován, byť s ním byla uzavřena smlouva za porušení zákonných ustanovení a jednalo se tedy o smlouvu neplatnou.
76. Při zvážení motivace jednání obžalované a s přihlédnutím k jejímu dosavadnímu způsobu života považoval odvolací soud za možné vystačit v jejím případě s kombinací dvou druhů trestů, buď trestu zákazu činnosti ve spojení s podmíněně odloženým trestem odnětí svobody, nebo trestu zákazu činnosti spolu s přiměřeným peněžitým trestem. Nepovažoval tak za nezbytné, aby bylo nutné kumulovat v rámci postihu obžalované celkem tři druhy trestů, a to podmíněně odložený trest odnětí svobody s peněžitým trestem a trestem zákazu činnosti.
77. Odvolací soud posléze dovodil, že pokud ustanovení § 329 odst. 1 tr. zákoníku umožňuje postihnout pachatele buď trestem odnětí svobody, či trestem zákazu činnosti a vedle tohoto trestného činu je obžalovaná postihována za další dva relativně méně závažné přečiny, pak může postačovat, pokud bude obžalované uložen přiměřený peněžitý trest doplněný trestem zákazu činnosti v podobě zákazu výkonu funkce starostky obce. S ohledem na povahu zmíněných přečinů, které nevedly k vlastnímu obohacení obžalované, s přihlédnutím ke skutečnosti, že odsouzením a uložením zákazu činnosti bude obžalovaná výrazně postižena na dosavadních příjmech, pak shledal odvolací soud jako dostačující uložení peněžitého trestu v počtu 150 denních sazeb, tedy ve větším počtu než v napadeném rozsudku, když ovšem nově nebyl obžalované ukládán žádný trest odnětí

svobody, přičemž výši denní sazby snížil na částku 1 000 Kč. Obžalované tak byl uložen peněžitý trest v celkové výměře 150 000 Kč, tedy výrazně nižší než peněžitý trest obsažený v předchozím rozsudku okresního soudu.

78. Vedle toho s ohledem na povahu trestné činnosti, které se obžalovaná dopouštěla v pozici starostky obce, kdy opakovaně odmítla respektovat zákonné povinnosti a svérázným přístupem vykonávala pravomoc starostky, považoval odvolací soud opět za vhodné, aby byla postižena trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce starostky. Pokud však trest ukládal nikoliv za čtyři, ale jenom za tři přečiny, snížil výměru trestu zákazu činnosti oproti předchozímu rozsudku na tři roky.
79. Odvolací soud pak přezkoumal i výrok, kterým byl poškozený Pardubický kraj odkázán s nárokem náhrady škody na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy tento výrok se vztahoval ke skutku pod bodem 3). Z podnětu odvolání obžalované však nebyl důvod tento výrok rušit nebo měnit, když okresní soud oprávněně poukázal na to, že dotaci, kterou obžalovaná použila na jiný než určený účel, obec Pardubickému kraji vrátila, a proto odvolací soud ponechal tento výrok v napadeném rozsudku beze změny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 12. května 2026

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

